

2016. július 3.
Kálmánháza, Mandabokor
Istentisztelet

„³Vagy nem tudjátok, hogy mi, akik a Krisztus Jézusba kereszteltettünk, az ő halálába kereszteltettünk? ⁴A keresztség által ugyanis eltemettünk vele a halálba, hogy amiképpen Krisztus feltámadt a halálból az Atya dicsősége által, úgy mi is új életben járjunk. ⁵Ha ugyanis eggyé lettünk vele halálának hasonlóságában, még inkább eggyé leszünk vele a feltámadásának hasonlóságában is. ⁶Hiszen tudjuk, hogy a mi óemberünk megfeszítettett vele, hogy megsemmisüljön a bűn hatalmában álló test, hogy többé ne szolgáljunk a bűnnek. ⁷Mert aki meghalt, az megszabadult a bűntől. ⁸Ha pedig meghaltunk Krisztussal, hisszük, hogy vele együtt élni is fogunk. ⁹Hiszen tudjuk, hogy Krisztus, aki feltámadt a halottak közül, többé nem hal meg, a halál többé nem uralkodik rajta. ¹⁰Mert aki meghalt, az meghalt a bűnnek egyszer s mindenkorra, aki pedig él, az az Istennek él. ¹¹Ezért tehát ti is azt tartásátok magatokról, hogy meghaltatok a bűnnek, de éltek az Istennek a Krisztus Jézusban.” Róm 6,3-11

Szeretett Gyülekezet!

Pál apostol ebben a szakaszban az óélet és az újélet, az óember és az újember kérdését és viszonyát szeretné tisztázni. Az ó és az új között egy éles váltás van időben és jellemben egyaránt. Ezt a váltást nevezi a Szentírás megtérésnek, újjászületésnek. Amikor a régi elmúlik és újjá lesz minden, ahogy Pál fogalmaz: „¹⁷Azért ha valaki Krisztusban van, új teremtés az; a régiék elmúltak, ímé, újjá lett minden.” II Kor 5,17. Erre az időbeli és jellembeli váltásra, változásra van minden embernek szüksége. Ez pedig úgy történik, hogy a kegyelmet, a bűnbocsánatot elfogadja az ember. Az az úgynevezett óember, óemberi természet meghalni látszik, eltemettetik és valami újjá lesz. Erről beszél ebben a részben Pál. Azonban ebben a részben a halál képét pozitívumként említi az apostol. Általában a közgondolkodásban a halál az valaminek a végét jelenti. A keresztyén fogalomrendszerben, s ennél a résznél különösen valaminek viszont a kezdetét jelenti. Sokan úgy gondolják, hogy a halállal mindenek vége, mi azonban hitünk és meggyőződésünk, valamint a Szent-

írás tanítása szerint úgy gondoljuk, hogy azzal kezdődik minden. Ez a földi élet lezárul, átlépünk egy küszöböt, s akik Krisztusban, mint Megváltóban hittek, azoknak kiteljesedik az élet és van folytatás odaát, ahol „**4 Isten letöröl minden könnyet a szemükről, és halál sem lesz többé, sem gyász, sem jajkiáltás, sem fájdalom nem lesz többé**” Jel 21,4. Éppen ezért valljuk, hogy a halállal nem vége mindennek, hanem hisszük, hogy Isten átteszi az övét egyik tenyeréből a másikban. Azaz, Nála folytatja az életet. Ezért a halál – emberileg nézve – nagyon szomorú, egy veszteség, de másrésről pedig valaminek a lezárása és valami újnak, az Isten színéről-színre látásának és a Vele való teljes életnek a kezdete. Ezért fogalmaz így Pál: „**21 Mert nekem az élet Krisztus, és a meghalás nyereség!**” Fil 1,21. Ebben a részben Pál apostol szintén a halál képét és példáját említi. „**Krisztus halálában kereszteltettünk...**”; „**4 A keresztség által ugyanis eltemettünk vele a halálba**”; „**7 Mert aki meghalt, az megszabadult a bűntől. 8 Ha pedig meghaltunk Krisztussal, hisszük, hogy vele együtt élni is fogunk.**”; „meghaltatok a bűnnek, de éltek az Istennek a Krisztus Jézusban.”. Hogy jobban

megértsük a keresztség és a halál képét, a szavak mögé kell tekintenünk, hogy pontosan mi minek az értelme. Pál a görög „βαπτίσματος” (βάπτισμα) szót használja, ami nem egyszerűen keresztséget jelent, hanem „bemeríteni, alámeríteni”. Miért fontos ez? Azért, mert ennek a szónak a helyes, szószerinti fordítása enged megértetni ezt a képet, illetve az élet és a halál szimbólumát.

„Régen ugyanis úgy keresztelkedtek, hogy a keresztelendőt egészen belemerítették a vízbe. Úgy alámerítették, mint amikor bele akarnak fojtani valakit. A keresztelkedésnek ebben a módjában szinte látható volt, hogy itt egy bizonyos értelemben vett halálos szertartás történt. Az illetőt mintegy eltemetik a hullámsírba. De ez a szertartásnak csak az egyik fele. A másik az, hogy az alámerült embert újra kiemelik, mintegy jeléül annak, hogy meghalt az ó-embere, de íme, felemelkedik megtisztultan az új ember. Így érthető az apostolnak ez a különös magyarázata: „Avagy nem tudjátok-e, hogy a kik megkeresztelkedtünk Krisztus Jézusba, az Ő halálába keresztelkedtünk meg? Eltemettünk azért Ő vele együtt a keresztség által a halálba: hogy miképpen feltá-

masztatott Krisztus a halálból az Atyának dicsősége által, azonképpen mi is új életben járjunk” – Joó Sándor. Ezért ennél a képnél is a halál pozitív képként jelenik meg, mert valaminek meg kell halni, hogy valami új jöjjön létre. El kell temetni, el kell engedni azt az emberi természetet és engedni, hogy valami új jöjjön létre. Ezért írja Péter: **„isteni természet részeseivé legyetek”** II Pt 1,4. Az emberi természet helyett isten természet lesz bennünk, azaz Krisztus növekszik bennünk. Ez nyilván nem azt jelenti, hogy megszűnik az emberi természetünk, az emberi identitásunk, nem. Természetesen azt sem, hogy az ember megistennülne. Azonban az emberi természetünket, jellemünket Krisztus fogja uralmi és olyan dolgokra is „képes” vagyok, amelyre egyébként nem. Például tudok imádkozni az ellenségemért és tudom szeretni őt, amit korábban nem voltam képes megtenni, azt most meg tudom tenni. Régen gyűlöltem, akik engem gyűlöltek, most pedig tudom szeretni őket. A „szemet szemért, fogat, fogért” elv alapján éltem az életemet, most pedig már arra is képes vagyok, hogy odatartsam az orcámat, hogy békességet teremtsék és a másikat Krisztusnak megnyerjem. Erre magamtól

képtelen lennék, egyedül Krisztus képes ezt megcselekedni bennem. „Képes vagyok” lemondani magamról, amit korábban sohasem tudtam megtenni. Különbnek tudom tartani a másikat magamnál, azaz tudom előrébb helyezni nálamnál. „Képes vagyok” megbocsátani és bocsánatot kérni, szeretni. Meghal az az óemberi természet és az újemberi természet, a Krisztustól kapott természet fog, azaz az isteni természet fog „uralkodni” az életben. Ez az a jellembeli változás, amiről az elején beszéltem. Meghalni a bűnnek azt jelenti, hogy semmi közöm hozzá. Szoktuk ezt mondani mi, magyarok: „számomra ő meghalt”, azaz többé nem vesz tudomás a másikról, semmi köze hozzá. A bűn számára meghalni annyit jelent, hogy számára idegen, nem ismerik egymást, nem uralkodhat az ő életében. Feltámadni pedig annyit, hogy egy uralomváltás történik. Jézusnak van hatalma arra, hogy az énünk, az óemberünk meghaljon és az újember valósággá váljon. Ha érzed magadban a régi, bűnös vágyakat, indulatokat, mondjad nyugodtan: semmi közöm hozzájuk, meghaltam a számukra. Az az óemberem, amelyen el tudatok uralkodni, amely kiszolgált benneteket: nincs többé! Az a régi énem, amely

oly hamar megsértődött, elégedetlenkedett, amely sokszor fájt, amely olyan hamar felmérgeződött, amely könnyen hazudott, amely dédelgetve leplezte ilyen vagy amolyan kedvenc bűnét: az már meghalt!

Együtt a Krisztussal! Ezért mondja végül Pál apostol: **„Ne uralkodjék tehát a bűn a ti halandó testetekben, hogy engedjétek néki az ő kívánságaiban: Se ne szánjátok oda a ti tagjaitokat hamisságnak fegyvereiül a bűnnek; hanem szánjátok oda magatokat az Istennek, mint a kik a halálból életre keltek, és a ti tagjaitokat igazságnak fegyvereiül az Istennek”**

Róm 6,12-13. Tagjaitokat: vagyis kezet - lábat - szívet - értelmet - időt - munkát - pénzt - mindent. Mérhetetlen változás áll be egy ember életében, ha igazán tudomásul veszi, hogy mindaz nem az övé, hanem az Istené. Ugye ha egy olyan százforintos van a zsebedben, ami nem a tied, hanem valaki más bízta rád, akkor nem bánhatsz vele a saját kedvtelésed szerint, hanem csak arra fordíthatod, amire a megbízód rendelte. Különben sikkasztó vagy! Te meg én egy egészen új életet kaptunk, együtt a Krisztussal, olyat, ami az Istené, nem rendelkezhetünk vele a saját kedvtelésünk

szerint, csak úgy, ahogyan Ő akarja felhasználni azt. Ezért szánjátok oda a ti tagjaitokat igazságnak fegyvereiül az Istennek, mint akik a halálból új életre keltek. Legyen hatással az új ember, az az isteni természet a környezetekre, a családotra. Spurgeon egyszer azt mondta: *„Az egyháznak azért van olyan kicsi hatása a világra, mert a világnak olyan nagy hatása van az egyházra.”* A Krisztusban megtért hívő ember hatással kell, hogy legyen a környezetére. Aki meghalt a bűnnek, aki attól az éles váltástól kezdve már nem él a bűnnek, hanem Krisztusnak, az hatással lesz másokra. Egy olyan, mint a kovász Jézus példája alapján. A piciny kovász is megkeleszti a tésztát. A Krisztusban hívő ember, az isteni természettel rendelkező ember, aki meghalt a bűnnek, kovászként van jelen.

Adja az Úr, hogy így legyen egy éles váltás az életünkben – akinek még nem adatott meg – egy jellembeli életváltás, amikor is meghalunk annak, ami addig uralkodott az életünkben és feltámadunk annak, aki egy új életet, új természetet, új szívet és új lelket adhat belénk. Adja az úr, hogy ez hatással lehessen mások életére.

Ámen!